

S Z A R V A S

T Á R S A D A L M I és S Z É P I R O D A L M I L A P.

<p>Szerkesztőség Kényes utca 175. Kiadóhivatal Selyem-utca 240. házszám. Deutsensmid János kereskedése.</p>	<p>Megjelenik hetenkint kétszer, vasárnap és csütörtökön reggel. Előfizetési ár: Egész évre 5 frt — kr — Félévre 2 frt 50 kr. Negyed évre 1 frt 25 kr. — Egyes szám ára 5 kr</p>	<p>Hirdetések árszabályszerint vétetnek fel. Egyes számok kaphatók: a kiadóhivatalban és Nyácsik S. utóda kereskedésében.</p>
---	--	---

Mozgalmak közgazdaságunk körében.

Hazánk köztudomásúlag földművelő ország, őstermelő nép vagyunk a szó legteljesebb értelmében: a földrögével miként az egykori Antaeus életfeltételező viszonyban állunk. Nem tagadható, hogy ebben az értelemben nevezetes haladás, a mezei ipar terén számottevő előrelépés történt.

Ezt úgy a statisztika, valamint általában a közélet is eléggé igazolja. De hogy mindezekre nézve a kívánivalók hiányában lennének, azt velem együtt jóformán senki sem állítja.

»Hozzunk gazdaságainkba helyes arányokat.«

Ezt mondja a gazdálkodás egyik alapelve, de hogyan?

A felelet rá egész általánosságban a következőleg formulázható: a növénytermelés, az állattenyésztés, a forgó tőke felszerelések és beruházások az illető birtoktesttel összhang-

zatos arányban legyenek. Mindezeknek okszerű elhelyezése és kihasználása azon feltételek, melyek fogantatása mellett valamely gazdaság valóban gyümölcsözővé válik.

Ámde ezen feltételek közt egyet sem találunk olyant, a melyhez alapos tanulás ne szükségeltetnék; és mit látunk mégis? hogy a magyar gazdák vagy földbirtokosok vajmi ritkán adják magukat gazdasági tanulmányokra. A gazdasági tanintézetek üresen maradnának a földbirtokosok miatt, hogyha azokat a kezelésre, gazdatisztságra készülőket meg nem tölténék.

Nemzeti ébredésünk első éveiben Ceres temploma nagy ünnepek színhelye volt, mely mozgalmakhoz fényes reményteljes jövőt fűztek. Mindenestre lélekemő lehetett, midőn az ország első tisztviselője (nádor) ezen század első évében a georgikoni mezőn ekeszavát tartva barázdát szántott.

A bérbeadásokon nem sok áldás szokott lenni: a magyar ember nem igen bérel, a bérlők ennél fogva ren-

desen bevándorlók. A parcellás bérletek most is csak idegen bevándorlókra szállanak.

Annyi bizonyos, hogy gazdaságát kedvelő, tehát annak kezelésével tisztában álló birtokos vagyonának bérbeadására nem igen gondol. Ellenben, akiknek pénzügyi viszonyai kedvezőtlen bilanceon állanak, ezek vagyonuk jövedelmezését bizonyos földbér fejében másokra bizzák. A bérbeadásnak eghatásosabb motivuma jóformán ez szokott lenni, mert sok magyar ember a pénzzel való bánást is nehezebbi vagy rangján alul esőnek tartja.

Innen van azután, hogy a bérbeadás még talán senkinek sem pénzügyi viszonyait nem hozta rendbe. A tapasztalás legalább azt bizonyítja, hogy az ilyen javadalmakat terhelő adóságok bérbeadás után inkább nőnek. De hiszen nem is lehet ez másként. A felszerelés jobhára alacsony áron megy el, a függő terhek eltávolítására sem elégséges; a tőkeérték ellenben a bérlő kezeibe jut, ki azon tetszése szerint sáfarkodik s bizonyos földbér fejében

T Á R C Z A.

ŐSSZEL.

Zord őszi szél fű berken által,
Sötét az égi bolt,
Hervait a lomb, nincsen madárdal,
Minden csendes, kiholt.

Közely a tél-halálfogával,
Az erdő zöldje hull,
Aranykalászu rónaságra
Vad pusztulás borul.

Késő idő van, hűvös a lég,
Köd lepte a mezőt,
Hervait légt siratja-némán
A messze költözöt.

A lércz patalkja lejtve csörren,
Melyhallal é. szivem?
Elmult idők csodás regét
Suttogja csendesen.

Szegény szivem te, mennyi bába
Gyüttörtél engemet,

Mivel szeretted és remélted
S bídd minden elveszett...

Bolyongok véled elhagyatra,
Bezárlok csöndesen,
Ne nyílj ki semmi földi szóra,
Nincs senkim énnekem.

Arván maradtunk egymagunkra,
Nincs messze már a cél,
S hirtünk fölött nem lesz ki sirjon,
Csupán az őszi szél...

Epstein Miklós.

Hugocskáim kikurálra.

— Asszony készülj, vendégeink jönnek!... Rontok be uagy sebbel-lobbal a minap a a konyhára, éppen déli 12 órakor.

— Jézus Mária! hát hová gondolsz most vendégeket hozni a nyakamra. Tudod hogy szombat van, hogy surolnak, meszelnek; egy kis rántott leves s a holnapi libának apróléka rizskásával, annyi az egész ebéd. De Tóni, Tóni miért nem izen...

— Ahán! (Jól esett ijesztgetni, soha

szincsen szombaton rendes ebédem.) vagy úgy hát csak másnak, nekem ki sem rukkólnál? Pedig én nem segíthetek a dolgon, mert... mert... hm...

— Beszélj már!...

Mert... két hét múlva itt lesz Mál néiem a leányaival; tudod a Lotti és Flórial.

— Eredj te rossz csont, így megijeszteni. Azzal édes mosolygással a nyakamba kap szkodott s úgy össze-vissza csókolt, hogy elengedtem volna az aprólékat is rizskásával ha pusztán nekem szól. Mert tulajdonképen örömeben tette, gazdaasszonyi jó hire épségben maradt.

Ebéd alatt aztán a rántott leveshez is alig jutottam hozzá, annyi kérdésre kellett megfelelni.

— Hát hogy van a kelves néni?... Mit ír?... Milyenek a lányok, nincsen udvarlójuk? Ugyan szólj már!...

S azzal még azt is kirazta a kanalamból a feleségem, mit már kimerítettem a anyéromból.

Benyultam a kabát zsebembe s oda nyujtottam a Mál néni levelét.

— Tessék! olvasd. megtudsz minden belőle.

a birtokost megillető (kezeje) védelemnek teljes élvezetébe jut. Hogy pedig ez magára a birtoktásra is áldástalan dolog, a következőkből meg inkább kiderül.

Manapság a gazdasági üzlet dolgában szakasztott úgy vagyunk, mint egyes üzletágakkal: a tartozik vagy követel üzleti momentumok itt csak úgy érvényesülnek, mint akármely más kereseti foglalkozásnál. A mezei gazda üzlete ugyan, amennyiben neki élő erővel, élő természettel van dolga sok tekintetben elüt egyéb iparágaktól; de azért itt is első és legfőbb felszerelés a szakismeret. Ámde ez a bérlőknél akik rendszerint másnemű üzletekből lépnek át a gazdasági forgókat szintén a pénzforgalom mérlegére viszonyítja.

Pénzforgatáshoz szokott ember a gazdaságot is csak olyan üzletnek tekintti, amelyben pénzt hasznosan elhelyezheti s többszörösen megfoghatja. Minthogy pedig a gazdaság egyik életeleme, a forgótőke, a bérlőnek jóformán legfőbb hozományát képezi: magas gabna árak mellet ezen üzlet részükre mindenkor nagy nyereséggel járt, e mellett még a tulajdonosnak is többet adhatott, mint amennyit ez az előbbi silány kezelés mellett előállíthatott. Ez természetesen a gazdaságához nem sokat értő tulajdonosra kápráztató lehetett; de csakhamar kiderült, a gyengébb termékek megmutatták, hogy értelmiség dolgában ez (bérlő) sem áll sokkal magasabb színvonalon, mint maga a föld-

birtok tulajdonosa; sőt az sem ritka dolog, hogy valamely bérlő ugyancsak ismeretek hiányában úgy magának, valamint a rábizottaknak is kipótlatatlan kárara sáfárkodik, a birtokosnak meg késői bánatára.

Eszélyes takarékoság megfelelő szakértelemmel társulva, mindennemű bérbeadást feleslegessé tesz. A gondviselés ezen szép hazát, a költő szávaival élve: ezen tejjel mézzel folyó Kanaánt nekünk engedte át, hogy annak uraivá legyünk, megmiveljük s az életfeltételek kívánalmaiból minél teljesebben átadomitsunk.

(Vége köv.)

H I R E K

— A szarvas-mezőhegyesi vasut megnyitása, mint az építési vállalat alkalmazottjai beszélik, körülbelül november hó 22-én fog megtörténni.

— Halálozás. Königswarter Mór báró az urak házában tagja s az ismert bécsi bankház feje, a csabacsúdi uradalom birtokosa f. hó 14-én d. u. elhunyt. Königswarter báró 1837-ben július 16-án született. 1860-ban atyjának Jónásnak cégtársa lett. 1873-ban a Ferencz József rend csillagos lovagkeresztjével tüntették ki. 1872 óta ő vezette banküzletét, egy ideig dán konzul is volt. 1879-ben az urak házában éléthossziglani tagjává nevezték ki. 1884—1890-ig a Bécs belvárosi kerület tartománygyűlési képviselővel bízta meg. Az elhunyt báró egyike volt a leggazdagabb embereknek. Két uradalma volt Magyarországon, kettő Csehországban, egy Alsó Ausztriában, ezenkívül Bécsben 23 háza volt. Vagyona mintegy 40 millió forintot tett ki. Königs-

warter halálhíre városunkban nem volt egészen váratlan s mennyiben a csabacsúdi uradalmi tiszték a bankár halálbetegségéről már napokkal előbb távirati értesítést kaptak s így a közönség is értesült mindazonáltal a tegnapi esti órákban mindenütt csak a gyászbeszéről beszéltek.

— Uj iparos. Leszenyiczki János helybeli lakos kovács iparra engedélyt nyert. — Öcsödön f. hó 9-én tűz volt. A lángok Némedi Lajos házában ütött ki elhamvasztván ott egy istálló épületet.

— Roncsolótoroklob. Vaskor János 1641 számú házában egy, Valkovszky György ezüst szőlői házában 3 és Brusznyczky Mihály 1756 számú házában szintén 3 roncsolótoroklob megbetegedés fordult elő.

— Gazdátlan tárgyak. A szarvasi rendőrségnél mint gazdátlanok a következő tárgyak őriztetnek: egy esernyő egy napernyő, egy kézi kosár, egy szórharisnya és egy fejre való kendő.

— A békésmegyei járványbizottság napokban tartott ülésében a kolerának vármegyénk területén való teljes megszűntét megállapította s ennek folytán további működését megszüntette.

— Hírlapi kacsa. Több fővárosi és vidéki lap legutóbbi száma arról hozott hírt, hogy a szarvasi evang. egyház templomát mely a bcsabai után a legnagyobb ev. templom az országban, közelebb lefogják rombolni s helyébe egy hatalmas épület emelnek, mely az egész országban ritkítani fogja párját. — Megemlíthetjük hogy ezen ujdonságon épen a szarvasiak bámultak legnagyobb! A valóságnak csak az felel meg, hogy a szarvasi presbiterium utasította a gazdasági bizottságot, terjesszen be vele ményecs jelentést arról, hogy az újtemplomalap elegendő-e már a volt vásártéren emelendő második ev. templom építésének megkezdéséhez. — Arról hogy a régi templomunkat lerombolja szó sem lehet.

— Drága legelő. Folyó hó 14-én

— Eredj te kiállhatatlan, duzzog az asszony — csak vőlegény korodban voltál mézes-mázos Most — tessék... olvassa el ha tetszik. Bezzeg ráuntunk ugy e?!

— De kérlek, csak megebédeljek, mindent elmondok.

— Persze, a feleség semmi, az ebéd az a fő, azért a feleség is.

Ez a vendéglátás és város első felvonása. Aztán jön a ház felforgatása s az erzsényem folytonos zaklattatása.

Két hétig hirtelen ebédek és hideg vacsorák, mert nem érnek rá jön Máli néni.

Végre megérkezik a napja. Én kocsi-ba ülök az asszony azonban előbb megigazítja nyakkeneőmet, lelkemre köti, hogy a nagykendőket el ne veszítsen az ülésről mit a néném és leányainak küld, mert hűvös nyári est.

A gyerekeket már 1/27 órakor megvacsonáltatják hogy mentül előbb lefektessek s békével folyhasson a beszélgetés.

Y Jutka szolgálót (szobaleánynak) léptettek elő s az utolsó este is magyarázza a: asszony hogy melyik oldalról nyujtsa a talat s ha valaki kenyeret kér, ne a két ujjá között, hanem kosarastól nyujtsa.

A ház eleje kisöpörve: a konyhán süsterikél a pecsenyék halmaza gyümölcs gulába rakva és a feleségem ideges nyugtalansággal várja a vendégeket.

Minden kocsi zörgésre felugrik.

Végre... beröpülünk a nyitott kapun. Kisztihand!... s a szöszeke Flóri már a feleségem ünnepi frizuráját összeboglyozta

A leányok körül veszik. — Jaj be jól néz ki kedves néni. Majd Lotti, majd Flóri czuppant a kezére és arczára felváltva.

Csak nagy nehezen jut hozzá Máli néni is egy ölelésre és egy hosszú, öreg-asszonyos csókra.

Egy órába telik, míg elte'nek egymással jó háromba míg eszükbe jut az álom.

A leányok lefekszenek, a nénémét én is elkisárem a hálószobába.

Ott aztán elmondja, hogy baj van a faluba, azért rontott olyan hirtelen vendégségbe hozzánk.

Mióta özvegy, hát két felesleges szobát kiadott. Szerencsétlenségére két katonatisztnak. S ez a két leány azóta tisztán kezd ismerni az embert.

— Se baj néném! hisz van kautiójuk

— De nem addig van az! Te is világha beszélsz. Hát nekem nem volt, mikor Lovászi Béla első férjem elvett. Aztán ha Zsiga bátyánk — Isten nyugtassa meg a haló porában — elválásom után rám nem hagy egy csapat örökséget, bizony nem tudom, volna-e kautiója ennek a két leánynak. —

— Szóval nem akarom katonának adni. Vándor cigányélet ma itt holnap ott. Gavallérkodni, minden józan takarékoság nélkül élni urnak lenni akarva, nem akarva. Én háziasan neveltem őket s most beléjük bujt a motosz.

Szinte belé fulladt Máli néném a nagy indulatba.

— Hát ide hoztam szivességben bizva hátha elfelejtik azt a két csél-csap tisztecskét.

— Örvendek kedves néném, rajta leszünk. Aludjék nyugodtan, jó éjszakát!

Azután mulott nap nap után. Lakóhelyem nevezetességeit mind bebarangoltam velük. Rendeztem ki rándulást, csolnakázást, háziestélyt is az ifjusággal, csak hogy elfelejtsék az uniformist. És a 9-ik napon mégis egyszer csak azt mondja a Lotti hugom:

esendőrök 5 kocsi oláhzigánykavaránt fogtak el, kik már napok óta a város külterületén tanyáztak. A cigányok lovaikat a tanyákon szabadon eresztve körülbelül 5 holdon a buzavetést lelegeltették.

— Az ovoda felügyelő bizottság a városi óvónői állásokra 4 pályázó közül egyhangulag Kicska Berta és Háuszler Mária kisasszonyokat választotta meg.

— A szüret eredménye. Városunk területén ez idén tartott szüret eredménye 2031 hektoliter bormust lett.

— Kisegítő kórház. Az országos vörös-kereszt egyesület megkereste városukat hogy a háboru esetén 150 lábbadozó harczos teljes ellátása és ápolása mellett melyet a város már felajánlott, a helyviszonyokhoz képest nem lenne-e hajlandó 10—20 sebesült és beteg harczos számára »kisegítő kórházat» berendezni?

— B.-Szentandrásan f hó 13-án Zlinszky István elnökle mellett megyei képviselő választás volt. Képviselővé választott Fabriezi Soma községi helyettes I-ső jegyző.

— Kinevezés. A kereskedelemügyi miniszter Ruzsicska György segédtisztjelöltet a pécsi mkir. postahivatalhoz posta és távirda tiszté nevezte ki.

— A nagy alföldi müt. melyről lapunkban már említést tettünk a kidolgozott terv szerint Csongrádon és Szentesen keresztül fog városunk felé vonulni.

— Legujabb házi ipár. Balogh Aranka, ki a filigram munkák meghonosítása érdekében több vidéki városban sikeresen működött, ezen hasznos női kézimunka elsajátítása céljából városunkban tanfolyamot nyitott A tanfolyamra való beiratkozást melegen ajánljuk hölgyeinknek!

— Megyei képviselő választás. A folyó hó 13-án Gróf Bolza Géza elnökle alatt megejtett választáson 51 szavazattal 11 ellenében Melis György községi bíró választott meg megyei képviselőnek.

— Vidéki. olvasóinkat felkérjük az esetleg mig kinem egyenlített előfizetési díjak szives beküldésére.

— Egy zsidó gyerek, azt kérdezte a böles rabinustól, mikor jön meg a zsidó esze mikor a németé mikor a magyaré? A zsidó esze — válaszolá a rabinus — megjön a mikor születik; a németé negyven éves korában a magyaré pedig a mikor már kíván licitálva mindenéből.

— Villanyvilágítás. Budapesten egy részvénytársaság alakult, mely feladatául tűzte ki, hogy különösen a nagyobb alföldi városokban villanyvilágítást rendez be. E társaság Hótmező-Vásárhelyen ilyenmü világítás létesítésére minden előmunkálatot megtett s nemsokára már villany világít H.-M.-Vásárhelyen. E társaság megbízottja Péchy Dávid most sorba járja a nagyobb alföldi városokat s a következő ajánlatot teszi azoknak: A villanyvilágítás létesítésé megkivántató 1200—1400 vilanylámpára kötelező aláírás szükséges. Az utcái világításra, 10 gyertyafény erejű villanylámpa, mely estétől reggelig égne, egy-egy lámpát átlag 20 forintért kész szolgáltatni a vállalat.

C S A R N O K.

A marquisné mélységes titka.

Irta: LÉO LESPÉS.

A marquis jókedvűen nyujtózkodott a pamlagon. Harminczéves szép ember volt, kifejező szemekkel, elegáns, karcsu termettel; nagy csodálója a színésznőknek s az opera pirouette-jeinek. A kezében egy arany csengetyüt tartott, melyet egy elkényeztetett gyermek haragosságával rázogatótt.

— Giroflée! kiáltá, akasztófára való Giroflée? jönnél-e már valahára; kerébbe

foglak töretni, hogy megtanítsalak a pontosságra.

Egy karmazsinszinü livrével fedett és nem éppen szellemes fejjel diszitett test jelent meg egyszerre a bársony függöny mögül.

— Talán zavarom, uram; mondja a szolgálta — de ugy rémlett előttem, mintha hívtak volna.

— Hogyan csak ugy rémlik előtted, te tizenhárompróbás gazember? Hiszen már vagy két órája rázom itt ezt a vészharangot. Fogadni mernék huszonöt louisval a te számárfüled ellenében, hogy már megint valami mosogatóleánynak a szoknyája körül forgolódjál.

— Óh, uram, mondja a szolgálta megbotránkozva: az embernek erkölcsi is vannak, én rendesen végzem el a gyónásomat

— Igaz, viszonzá a marquis, egy főkötsz gyontatónál s ezen idő alatt lehetlek mig parancsomra nagy későn megjeleni sziveskedsz; de mondd már most eljártál a megbízásomban?

A szolgálta elkezdett nevetni, ugy hogy kilátszottak hosszú fehér fogai, melyek hasonlítottak egy vadászkutyáiéhoz.

— Óh igen, marquis ur, monda.

— Otthon találtad a tánczosnót?

— Óh igen, marquis ur.

— Mondta, hogy várni fog?

— Óh igen, ugyanabban az órában, mint mindennap.

— Jól van. Most pedig segíts, hogy a toilettemmel rendbe jöhessek. Add ide a rózsaszínü mellényemet és a changeant-kabátomat. Igaz ne felejtse el az aranyozott markolatú kardot és a parókámat... gazember; hozd ide a szultána illatszert... ugy most igazítsd meg ez a hajfürtöt. No, most mondd meg: elég tetszetős vagyok így?

— Óh igen, marquis ur, mondja a szolgálta, Ön ellenállhatatlan; az ember azt hihetné, hogy maga Amor bujt bele a nadrágba.

— Bácsikám, nincs itt katoraság?..

— Az ám, még egy uniformist sem áttam mióta hazulról eljöttünk. Szól a szöszke Fróri. Szinte megsajnáltam, olyat sóhajtott utána.

— A biz igaz. De hogy nincs kedves tubuskám. Majd elmegyünk a Város-kertbe délután sétálni. Talán egyet kettőt majd bsak találunk ott.

Lotti már háromkor zaklatott hogy nincs már meleg, gyerünk, A Flóri pedig uszott habkönnyü batiszt ruhájában, szép, szöszke fején buzavirágos szalmakalappal

Végre kezdett a nyári nap melege alkony felé szünni. Karomra füztem a két leányt nem tagadam jól esett. Husz évvel ifjabb lettem egyszerre. Máli néném és a feleségem utánunk.

A leányok nyugtalankodtak.

— Még se látok senkit, szól Lotti.

— Fiacskám hisz tele van az utca.

— Tisztet ért bácsikám.

— Vagy ugy!.... majd majd...

Egyszerre két uniformisos alak tűnik el a láthatáron.

— Nini bácsi — szinte elrántottak — amott jönnek ketten.

Csakugyan két egyenruhás alak bon-takozott mindjobban ki.

Bemutassak beneteket?

— Igen oh igen majd kibujtak a bőrökből szegény leányok.

. . . . Lapu Demeter, Percz Miska hugaim Lotti és Fróri k. a.

— Hová urak?

— Sétálunk. Ha megengedik a kis-asszonyok . . .

S azzal Lotti, Flóri., Lapu és Percz előre indultak, én visszamentem az asszonyokhoz . . .

Mikor este fáradtan ültünk a vacsorához, a két leány nem gyözte dissérni azt a két derék tisztet.

— Milyen szellemes volt az a zöld hajtókás.

Milyen ezredbeli. Modja csak bácsi?

— Hát a piros hajtókás — kérdé ölelgetve szöszke Flóri.

— Hát az egyik fináncz szemlész a másik meg a csendőr őrvezető volt gálában. Tudjátok ilyen kis városban szeretik

az uniformist mentől hasonlóbba tenni a tisztikéhez.

Hanem erre a hét leány csaknem el-ájult.

Az asszonyok hangos hahotára fakadtak s csak ugy dültek a pamlagra.

Vakok vagytok kedves leányaim ugy látom én, ha uniformist láttok. Mondja Máli néném.

A két leány pedig felugrott mellőlem.

Az egyik nem respektálva nagybácsi-ságom — a legyezőjét, a másik a zsebken-dőt csapta hozzám, aztán futott a másik szobába mindkettő. Flóri megállt az ajtó-ban s vissza szólt.

— Nem volt szép magától Tóni bácsi...

Aztán bezárkoztak. Még más, sőt harmadnap se akartak látni.

Mikorára haza értek tudta az egész város leányserege, a Tóni bátyja szerezte gavallérok históriáját.

Azon a télen nem is mentek tiszties-tékerekre. Máli néném boldogan irkálta, hogy kényszerülve szégyenükben, alaposan kíván-nak kurálva a leányok. A polgári mulatsá-gokra járnak.

Még azon a télen férjhez ment a Lotti és a Flóri is.

A marquis, akit ez a bók minden triviálitása dacára nem érintett éppen kellemetlenül, a kalapját elegánsan a bal hóna alá tette, rubingyűrűs jobb kezével megigazitotta a kabát csipkefodrait és éppen el akart menni, amikor a Giroflée uramnak a livréeje zsebében egy levelet pillantott meg.

— Mi ez itt, oklondiak nagymestere mondá; ki engedte meg neked, hogy az illetos levélpapírjaimra irogass? ki hatalmazott fel arra, hogy a cselédleányokat bebalzsamozzad?

A szolga arczsine e pillanathban nagyon hasonlított egy főt rák színéhez.

— Oh igen, marquis ur, mondja dagdoga, ez a levél nem az enyém; nem is tudnék ilyen papiroson írni.

— Hát reszelőn szánkázni tudnál-e... ügyetlen; de hát akkor kitől való e levél?

— A marquise ő nagyságától.

— Hogyan! kiáltá a marquis, a feleségem levelezéseket folytat?

És kitépte a levelet a szolga kezéből felnyitja és olvassa a következőket:

Vaubernon hercegnőnek.

»Nagyon sokáig gondolkoztam ma éjjel azokon, amiket te jóságos és nagyon kedves barátném, tegnap este rózsás szájacskaddal mondtál. Férjem jó hírre e érdekében gondosan kell rejtegetnem ezt a titkot, amelyet bizalmasan közöltem veled. — És mégis, nem én vagyok a hibás; miért olyan csapodár? Még alig vagyok huszonhárom éves, a férfiak azt mondják, hogy csinos vagyok, a nők bevallják, hogy nem vagyok szellemtelen és ő mégis mellőz engem. És kiért? Valami hangjavesztett énekesnőért, aki legfeljebb a lámpavilág mellett állhat meg kendőzött arczával, vagy valami divatos hölgyért, akit már mindenroné a magáénak nevezett. — Ha hü maradt volna, ha viszonzta volna szerelmemet, ma nem kellene előtte azt a bizonyos dolgot rejtegetnem. Elképzeled-e, hogy az a

Az egyiket egy gazdag szappanos, a másikat egy fiskális vette el.

Mind a kettő meghívott a lakodalmára násznagynak.

Az egyiknek a férje szappannal és gyertyával látja el a házam a másik megígérte, hogy leendő pereim ingyen végzi.

Mikor pedig a volt lakóim — a két nyalka hadnagy közül az egyik kvétált és diurnista lett hát a Folti sajátkezűleg himzett kapriczpárnát küldött ajándékba.

Egy fél év múlva a Lotti hugocskám prezentelt meg 2 bödön lipói turóval és 5 liter borovicskával, a mit nagyon szeretek.

Máli néném akkor azt írta hogy a sisik hadnagyot most helyezték át városból Boszniába s hogy észhez tértek a nyok, nagyon jó asszonyok.

Én pedig nem tudom, hogy mit gondok rolam az én hugocskáim, mikor azozonyos időszerű ajándékokat küldtek. — Azt hiszen s talán nem csalódom, azt:

— az isten áldja meg Tóni bácsit... jöltette.

Cs.

doig, amit neki nem szabad megtudni voltaképpen igen boró romban az ilyesmit nem lehet megbecsülni; a világ nem fogja azt az ő hitét betudni; engem fog okozni, mert hiszod, hogy könyörtelen az ítéleteiben.

»Isten veled, légy részvétellel irántam és szeress továbbra is.

Marquise Bébé de ***

Mikor a marquis elolvasta nejének e levelét, lázas felindulással járt fel, alá teremben.

— Ez a levél, kiáltá határozott vallomás; az a körülmény, hogy rejteget előttem valamit, s hogy ezt az én csaláságnak akarja betudni, az mutatja, hogy itt házasságtörésről van szó. Megvagyok csalva és ő csalt meg, a kiről azt hittem, hogy olyan tiszta, mint egy mennybéli angyal! Oh, belehalok a kétségbeesésbe!

Belevetette magát egy karosszékbe s a tenyerébe temette a fejét.

Giroflée uram, aki néma szemlélője maradt e pantomimának, félénken csoszogott lakkezipőivel urához s egy hasbeszélő hangján mondá:

— Marquis ur, szóljak talán a kocsisnak?

Ez a felbeszakítás ismét visszahozta hősünket a materialis világba.

— Nyomorult, kiáltá, azt akarod, hogy kidobáljalak az ablakon; azt akarod, hogy atdöfjelek a kardommal?

— Oh igen... nem nagyon szeretném marquis ur; de hát mit tegyek hogy parancsának olegyet tegyek?

— Mondd meg a marquisenak, hogy rögtön jöjjön hozzám.

Giroflée uram kiment, mintha egy tuczat tű volna a talpában.

Öt perc múlva a marquise sugárzó szépségében megjelent a küszöbön.

Bársony ruha volt rajta, az akkori idő divatja szerint elől mélyen kivágva, mely kedvesen árulta el a fehér test titkait. Hajdisze a la Ninon, esodálatos szép volt s a hajak ében árnyalata még inkább kiemelte arcának márványszerű fehérségét.

Férje felemelkedett s feléje nyujtván a felbontott levelet, szigorú hangon mondá: — Ön írta ezt a levelet?

Mikor a marquise meglátta a levelet, gyermekesen kicsiny kezeibe rejtette el fejét.

— Mi az a titok, mondja a marquis haraggal, amit előttem rejtegett?

— Azt nem mondhatom meg önnek; feleli a fiatal asszony.

— A hiba tehát mindenesetre súlyos? — Borzasztó dolog az, uram, amit egy nő nem vallhat meg soha.

— És én vagyok annak az oka?

— Igen, mondá a marquise zokogva, amikor megtudtam, hogy hűtlen lett hozzám, keserves napokat étem szüntelen könyvek között, keserves álmatlan éjszakákat és aztán...

— Nos, asszonyom, és aztán?

— Aztán meglőrlént...

— De hát micsoda? az ég szerelmére kérem, amondja meg már asszonyom...

(Folyt. köv.) A «Hét»-ből

Irodalom és művészet.

A »Vasárnapi Ujság« megszerezte Verne Gyula, az aanyira kedvelt francia író »Bombarnac Klaudius, egy francia hirlaptudósító naplójegyzetei« czimű legújabb regényének kiadási jogát, s ez érdekes regényt a folyó október—decemberi évfolyamban egészen közli, az eredeti francia kiadás kivételül 54 rajzával. (Magának e regénynek bolti ára több, mint a »Vasárnapi Ujság« november 12-iki száma 18 képpel s a következő tartalommal jelent meg: »Matejko művei.« (Matejko arczképével és tizenegy festményének másolatával, u. m »Rejtán a városi országgyűlésen«, »Kopernikus«, »Báthory István lengyel király fogadja a békót kérő orosz küldöttséget«, »I. Lajos és I. Ulászló magyar és lengyel királyok arczképei«, stb.) — »Változás«, »Erdőn«, Köllemények Száboleska Mihálytól. — »Ferencz Ferdinánd főherczeg földközi utja.« Irtá a »Vasárnapi Ujság« számára egy tengerészlitz az »Erzsébet« hajó földézetén. (Képekkel, eredeti fényképek után.) — »Bombarnac Klaudius. Egy hirlaptudósító jegyzőkönyve.« Verne Gyula legújabb regénye. Ford Huszár Imre (Eredeti párirai illusztrációkkal.) — »A Windischgrätzek mint magyar indigenák« — »Windischgrätz Alfréd herczeg.« (Arczképpel.) — »Baross Gabor mauzoleuma.« (Képpel Cserna Károlytól.) — »Jókai ötven éves jubileuma és összes műveinek diszkiadása — Színház:» Duse Eleonora a népszínházban« Irodalom és művészet; Közintézetek és egyletek, Sakkjáték, Képtalány, Egyveleg, stb. rendes rovatok. A »Vasárnapi Ujság« előfizetési ára negyedévre 2 frt. a »Politikai Ujdonságok«-kal együtt 3 frt. Megrendelhető a Franklin-Társulat kiadóhivatalában (Budapest, egyetemutca 4. szám.)

Vasuti menetrend

a szarvas-mezőút szarvnyvonalon.

Érkező-vonatok.

7416.	7412.	744.
reggel	delbe	este
8.33.	1.21.	5.44.

Induló-vonatok.

7415.	7411.	7413.
reggel	d. e.	d. u.
3.45.	9. 33.	15.5

Felelős szerkesztő: Miháfi József

Főmunkatárs: Epstein Miklós.

EGY SZÉP NYITOTT

jókarban lévő

gyász kocsis

kedvező feltételek mellett szabad kézből

ELADÓ

Hol? megmondja a kiadóhivatal.

1-3.